

burde stemme imod Loven. Jeg skal saaledes i Genhold til mine Udtalelser stemme for Loven, som den nu foreligger, uagtet jeg vel erkender, at det havde været mere heldigt, dersom Sogneforstanderskaberne havde Indflydelse paa Valgene ved at udpege nogle Mænd dertil, hvorefter blandt Amtsraadet kunde vælges; men dette foreligger imidlertid ikke nu, og da Sagen i og for sig ikke er saa betydelig, mener jeg ikke, at man af den Grund skulde lade sig afholde fra at stemme for Loven, saa meget mindre som det dog ikke kan nægtes, at Loven i sin nuværende Stikelse er et Fremskridt.

Alberti: Jeg maa erklære, at jeg blev meget ubehageligt overrasket ved af den Lap Bapir, som jeg forefandt paa min Plads forrige Loverdag, at see, at Udvalgets Fleertal var afvoget fra sin tidligere Mening. Naar man har fulgt de Forhandlinger, der fandt Sted i Landsthinget, efterat Lovforslaget sidst var for her, vil man ikke have kunnet opdage, at der er fremkommet nogen egentlige Realitetsgrunde mod Folkethingets sidste Beslutning, og i Udvalgets Fleertals Betænkning findes der heller ikke anført en eneste saadan. Det Hele refererer sig bestandigt til den ærede Justitsministers Tale om, at han ikke vil forelægge Hans Majestæt et saadant Lovforslag til Stadsfæstelse, men det have vi jo allerede hørt her i Salen forrige Gang, før Folkethinget tog sin Beslutning, og naar den ærede Justitsminister ikke dengang formaaede at skræmme Fleertallet i Thinget, saa seer jeg virkelig ikke nogen Grund til, at hans Trudsel skulde være ikkædt nogen farligere Stikelse, efterat den er fremsat paa et andet Sted. Sammenholder man nu det Forslag, som er sendt os fra Landsthinget, med Forligsforordningen af 1795, og erindrer man sig dernæst den uhyre Forskjel, der paa Grund af vort hele Forfatningsvæsen er i Henseende til vore offentlige Forhold imellem 1795 og 1857, saa mener jeg, at den Reform, som den ærede Justitsminister byder os, maa betragtes som en Plet paa vor offentlige Udvikling; den vil jeg søge at holde borte, og derfor vil jeg stemme imod, at dette Forslag endelig vedtages, saaledes som det foreligger. Min ærede Ven fra Langeland (J. N. Han-

sen) har slaaende beviist, hvorledes den ærede Justitsminister er i den meest aabenbare Modsigelse med de Udtalelser, han er fremkommen med her, i det samme Thing, og som Medlem af det selysamme Ministerium. Jeg skal ikke gjentage, hvad derom er sagt, men Saameget vil jeg udtale, hvad der kun blev antydet af den ærede Rigsdagsgmand for Langeland, at der imellem Efter sommeren 1855 og Vinteren 1857 ligger 2den October 1855, og det er derfor, det er fra Fællesforfatningen, hele vor Tilbagegang skriver sig, thi efterat det ærede Ministerium derved er kommet i Besiddelse af 1200 Rd.'s Valgretten, fastes der bestandig Brag paa Alt, hvad der kan henføres til en mindre Censur, man vil ikke længere vedfjende sig Noget, som gaaer nedad mod den almindelige Valgret, og derfor have vi stadigt i vore Lovforslag Krydderiet om 5 Portioner Hjælpekat og om Amtsraadene. I Septbr. 1855 blev det af de Herrer, der saa stærkt arbejdede paa at skaffe os Fællesforfatningen, sagt: Lad os faae Fællesforfatningen, saa faae vi Ro til at ordne vore egne indre Anliggender, vore særlige Forhold i Grundlovens Aand; det blev dengang yttret fra de forskjelligste Sider i Salen, og dette Løfte blev dengang endog, idetmindste stiltiende, accepteret af den samme ærede Justitsminister, som endnu indtager denne Plads, men det er dette Løfte, som jeg paastaar misligholdes ved det ene Lovforslag efter det andet, og jeg vil derfor for mit Vedkommende bidrage til at sætte en Stopper derfor. Om jeg bliver i Majoritet eller ikke, er Noget, jeg ikke lægger videre Vægt paa, thi jeg har saa ofte været i Minoriteten. Jeg er forberedt paa, at en endnu langt stærkere bureaukratisk Flod end den, der hidtil er brudt frem, vil overstrømme os, og jeg er overbevist om, at jeg og mine Meningsfæller endnu en Tid ville ligge under ved Afstemninger, men det skal ikke forhindre mig fra at stille mig imod, hvor jeg troer, at man tilbagetrænger det, der er tilfagt os ved Grundloven, og som ikke er frataget os ved Fællesforfatningen.

Ordføreren: Jeg skal kun tillade mig en kort Bemærkning i Anledning af det Fore-